

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Ing. Ľ. H.**, bývajúceho v K., zastúpeného JUDr. T. P., advokátom v K., proti odporkyni **Ing. K. H.**, bývajúcej v K., zastúpenej JUDr. A. L., advokátkou v K., **o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, o návrhu na vydanie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp.zn. 17 C 223/2010, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo 17. marca 2011, sp.zn. 14 Co 17/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľa **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Poprad uznesením z 13. decembra 2010, č.k. 17 C 223/2010-10 uložil odporkyni, aby sa zdržala nakladania s nehnuteľnosťami, najmä prevodu vlastníckeho práva na tretie osoby, a to : stavbou bez súpisného čísla na pozemku parc. č. X. s príslušenstvom, ktorú tvorí prípojka splaškovej kanalizácie, spevnené plochy, prípojka dažďovej kanalizácie, oporné múry, pozemkom parc. č. X. o výmere 489 m² – zastavané plochy a nádvoría, všetky nachádzajúce sa v k.ú. Š., zapísané na LV č. X. na Správe K., odo dňa doručenia uznesenia do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Rozhodol tak s poukazom na ustanovenia § 102 ods. 1, § 76 ods. 1 písm. f/, § 76 ods. 4, § 77 ods. 1 písm. a/, b/, c/ a § 76 ods. 4 O.s.p., keď sa stotožnil so skutkovými a právnymi dôvodmi uvedenými navrhovateľom v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia.

Krajský súd v Prešove na odvolanie odporkyne uznesením zo 17. marca 2011, sp.zn. 14 Co 17/2011 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia uložením zákazu previesť vlastníctvo nehnuteľnosti zamietol. Mal za to, že pre nariadenie predbežného opatrenia nebol zákonný dôvod.

Navrhovateľ v samotnom návrhu neuviedol skutočnosti, ktoré by odôvodňovali opodstatnenosť jeho vydania. Poukázal na skutočnosť, že návrhom na vydanie predbežného opatrenia navrhovateľ žiadal uložiť odporkyni povinnosť zdržať sa prevodu vlastníctva k nehnuteľnosti. Súd prvého stupňa svojim rozhodnutím uložil odporkyni povinnosť zdržať sa nakladania s nehnuteľnosťou, najmä zdržať sa prevodu. Odvolací súd uviedol, že nenakladanie s vecami alebo právami má svoje ústavné a zákonné limity. Ustanovenie § 76 ods. 1 písm. e/ O.s.p. je možné aplikovať v tých prípadoch, keď to odôvodňujú osobitosti konkrétneho prípadu. Súd konajúci o takomto návrhu musí mať na zreteli čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere. Nenakladanie s vecami alebo právami treba v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, ako aj v samotnom súdnom rozhodnutí o nariadení predbežného opatrenia, náležite konkretizovať. Nakladanie s nehnuteľnosťou je širší pojem ako ich prevod. Navrhovateľ žiadal súd prvého stupňa len zakázať previesť nehnuteľnosti. Ak súd prvého stupňa rozhodol o zákaze akéhokoľvek nakladania s nehnuteľnosťou, v podstate išiel aj nad rámec návrhu. Ak súd prvého stupňa do rozhodnutia o predbežnom opatrení zahrnul výrok o nenakladaní s vecou a konkretizoval toto tak, že sa vzťahuje najmä na prevod, neuviedol, ktoré ďalšie čiastkové oprávnenie navrhovateľ ako vlastníak nemôže vykonávať. Týmto rozhodnutím došlo k zásahu do práva odporkyne, ktorý nie je primeraný a preto je aj nezákonný. Ak súd prvého stupňa svoje rozhodnutie založil aj na ustanovení § 76 ods. 1 písm. f/ O.s.p., je i toto ustanovenie z hľadiska právneho posúdenia iným, ako to, o ktoré opieral svoj návrh na nariadenie predbežného opatrenia navrhovateľ, ktorý žiadal nariadiť predbežné opatrenie s odkazom na ustanovenie § 76 ods. 1 písm. e/ O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal dovolanie navrhovateľ, ktorý navrhol, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zmenil a tým uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/, g/ O.s.p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát). Podľa názoru navrhovateľa mu odvolací súd nezabezpečil súdnu ochranu a právo na spravodlivý proces. Namietal, že odvolací súd vo svojom rozhodnutí na „neverejnom pojednávaní“ bez dokazovania a odôvodnenia prejedikoval právny názor nad rámec predmetu (meritu) konania bez toho, aby vykonal dôkazy, ktoré navrhoval. Mal za to, že prejedikovanie odvolacieho súdu poškodilo jeho postavenie v konaní. V dôvodoch dovolania rozoberal skutkový a právny stav veci.

Odporkyňa vo vyjadrení k dovolaniu navrhovateľa považovala rozhodnutie odvolacieho súdu za správne, zákonné a spravodlivé. Dovolanie navrhovateľa navrhla ako nedôvodné zamietnuť a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, **predbežnom opatrení**, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania navrhovateľa z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodit'.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

So zreteľom na navrhovateľom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom

nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a navrhovateľovi neznemožnil uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Odňatie možnosti konať pred súdom a porušenie práva na spravodlivý proces navrhovateľ vyvodzuje z toho, že odvolací súd konal a rozhodol vo veci bez nariadenia pojednávania a bez dokazovania.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak

- a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,
- b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania,
- c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd, keďže nešlo o procesné situácie uvedené v ustanoveniach § 214 ods. 1 písm. a/ - c/ O.s.p. (odvolanie nesmerovalo proti rozhodnutiu vo veci samej), na prejednanie odvolania nemusel nariadiť pojednávanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, že odvolací súd postupoval v súlade so zákonom a navrhovateľovi neodňal možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. Nedošlo teda k závadnému procesnému postupu súdu, ktorým by sa navrhovateľovi znemožnila realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

K námietke dovolateľa, že odvolací súd rozhodnutie vo veci bez nariadenia pojednávania neodôvodnil, dovolací súd uvádza, že táto námietka nie je dôvodná, nakoľko

odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia svoj postup zdôvodnil, keď uviedol, že „na prejednanie podaného odvolania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. nenariad'oval pojednávanie, pretože odvolanie nesmerovalo proti rozhodnutiu vo veci samej“.

K námietke dovolateľa, že odvolací súd v danej veci rozhodol bez dokazovania, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že pri nariad'ovaní predbežného opatrenia prevláda požiadavka rýchlosti nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení a to z dôvodu, že nariadenie predbežného opatrenia má dočasný (predbežný) charakter. V dôsledku toho sa tu nezisťujú všetky tie skutočnosti, ktoré má mať súd zistené pred vydaním konečného rozhodnutia (vo veci samej), a skutočnosti, z ktorých sa vyvodzuje dôvodnosť návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, nemusia byť preukázané dôkazmi. Zákon z tohto dôvodu ani nepredpokladá, že by pri rozhodovaní o predbežnom opatrení mal súd vykonávať dokazovanie (§ 120 a nasl. O.s.p.). Pre nariadenie predbežného opatrenia je postačujúce, pokiaľ sú okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na toto dočasné opatrenie, aspoň osvedčené. Miera osvedčenia sa riadi danou situáciou, najmä naliehavosťou jej riešenia. Preukázanie alebo aspoň osvedčenie skutočností odôvodňujúcich nariadenie predbežného opatrenia posudzuje len podľa obsahu návrhu a k nemu pripojených, prípadne dodatočne predložených listín. Takýto postup súdu predpokladá platná právna úprava (§ 115 ods. 1 O.s.p. a contrario, § 75 ods. 7 O.s.p.) sledujúca tým dosiahnutie účelu právneho inštitútu predbežného opatrenia, ktorým je rýchle a pružné riešenie situácie vyžadujúcej okamžitý zásah súdu. Ak by sa v konaní o nariadenie predbežného opatrenia malo trvať na požiadavke riadneho vykonania a hodnotenia dôkazov, mohol by byť účel tohto procesného inštitútu zmarený. Postupom odvolacieho súdu, ktorý osvedčenie, resp. neosvedčenie skutočností odôvodňujúcich nariadenie predbežného opatrenia posudzoval len na základe obsahu spisu a v ňom založených listín, tak dovolateľovi nebola odňatá možnosť konať pred súdom.

Taktiež nie je dôvodná námietka dovolateľa, že odvolací súd prejudikoval právny názor nad rámec predmetu konania a tým poškodil jeho postavenie v konaní. Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že v prípade predbežného opatrenia nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi subjektmi a nariadením predbežného opatrenia nezískava jeden z účastníkov silnejšie postavenie, nezískava práva, o ktorých sa má rozhodnúť až v budúcnosti, ale sa ním len dočasne a predbežne upravuje určitý okruh vzťahov. Súd, ktorý

rozhoduje vo veci samej, nie je viazaný výrokom predbežného opatrenia, resp. skutočnosťou, či predbežné opatrenie bolo, alebo nebolo nariadené.

Pokiaľ navrhovateľ tvrdí, že odvolací súd mu nezabezpečil súdnu ochranu, dovolací súd uvádza, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých rozhodnutiach prezentoval svoj názor, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01). Právo na súdnu ochranu nie je právom na úspech v súdnom konaní. Toto základné právo nezahŕňa ani právo na to, aby všeobecné súdy v civilných konaniach v celom rozsahu rešpektovali a uznávali procesné úkony každého z účastníkov bez zreteľa na ich povahu, dôsledky a vzťah k predmetu konania (napr. II. ÚS 37/01). Všeobecné súdy postupom, ktorým rešpektujú platný Občiansky súdny poriadok nemôžu porušiť základné právo navrhovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 811/00).

Navrhovateľ v dovolaní ďalej namietal, že konanie je postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p., pričom bližšie nekonkretizoval, v čom vidí existenciu tejto vady.

Podľa § 237 písm. g/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci je upravené v § 14 O.s.p.

Podľa § 14 ods. 1 O.s.p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti. Dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach (§ 14 ods. 3 O.s.p.)

Účelom citovaného ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednaní veci, k nezaujatému prístupu súdu k účastníkom alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Uvedenému cieľu zodpovedá aj právna úprava skutočnosti, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Je ňou existencia

určitého kvalifikovaného vzťahu sudcu k prejednávanej veci alebo jeho osobný vzťah k účastníkom konania, prípadne k ich zástupcom, ktorý by pri všetkej snahe o správnosť rozhodnutia ovplyvnil jeho objektívny pohľad na vec a v konečnom dôsledku by mohol viesť k nezákonnému rozhodnutiu. Pomer sudcu k veci je daný najmä vtedy, ak sudca má svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia konania a rozhodnutia o veci. Môže ísť o prípady, ak je sudca priamo zainteresovaný na výsledku konania (napr. je účastníkom konania), prípadne má na tomto výsledku aj nepriamy záujem (napr. ako vedľajší účastník) alebo získal informácie o veci tzv. neprocesným spôsobom, t.j. inak ako dokazovaním a vnímaním všetkého, čo vyšlo za konania najavo v zmysle § 132 O.s.p. O kvalifikovaný pomer sudcu k účastníkom konania (ich zástupcom) ide najmä vtedy, ak bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim.

Dovolací súd po preskúmaní veci nezistil žiaden taký kvalifikovaný vzťah sudcov k veci, resp. k účastníkom konania, ktorý by zakladal dôvod pre vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci.

Dovolací súd má za to, že v danej veci nejde ani o nesprávne obsadenie súdu.

Nesprávne obsadeným súdom je taký súd, ktorý nie je obsadený v súlade s ustanoveniami určujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má túto vec prejednať a o nej rozhodnúť. Zloženie súdu, v akom má vo veci konať a rozhodnúť, je upravené v ustanoveniach § 36 a § 36c O.s.p. Nedostatok v zložení súdu je podstatnou vadou konania a dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. g/ O.s.p. okrem prípadu, že namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanej veci nedošlo k navrhovateľom namietanej procesnej vade (§ 237 písm. g/ O.s.p.).

Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. v prípade, ak je dovolanie prípustné, a nie dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania navrhovateľa nemožno vyvodit' ani z ustanovenia § 239 O.s.p. a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľa ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O náhrade trov dovolacieho konania bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí vo veci samej (§ 243d ods. 5 O.s.p., § 145 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. júla 2011

JUDr. Soňa M e s i a r k i n o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová